

Ko je bil leta 1924 dr. Korošec minister prosvete (za šolstvo), je na našo prošnjo izdal naredbo, da se šolskim otrokom v slučaju potrebe lahko dovoli dopust (počitnice) za jesenske mesece.

Za Korošcem pa je prišel za prosvetnega ministra sam Stefan Rauc. Na željo učiteljstva Radič naše prošnje za jesenske počitnice ni rešil in se je zavzel za polne počitnice.

Kmeti! Volilci! Radiču in Radičevcem ter demokratičnemu učiteljstvu se zahvalite, da so jesenske počitnice odpravljene in da vas sedaj še kaznujejo.

Ali boste v zahvalo za to volili 23. januarja Radičeve kandidate Lipovšeka, Kirbiša, Novačana, Windiša in druge? Nel Tega storiti ne morete, ker ste s tem proti svojim koristim! Volite edino prvo skrinjico!

Samostojni demokratije proti kmetu in Petovarjevo strašilo.

SE ENA DEMOKRATSKA NAKANA PROTI KMETOM.

Demokratska mestna gospoda dela na to, da se uvede nov lovski zakon, po katerem bi cele oblasti bile eno lovišče. Do sedaj je vsaka občina za se lovska edinica. Občina dobi lovsko najemnino ali zakupnino. Če bi pa šlo po zahtevi demokratske gospode, naše občine ne bodo dobile več tega denarja v svojo blagajno, ampak bo tudi ta denar romal v centralistično kaso v Beograd.

In še eno bi gg. demokrati radi »našpili« kmetom. Po novem načrtu lovskega zakona kmeti ne bi mogli več biti lovci. Gospoda iz demokratske stranke namreč zahteva, da bo samo tisti lovec dobil lovsko karto, ki bo imel posebno lovsko šolo, tečaj ali izkušnjo. Kje pa ima kmeti ali delavski človek čas, da bi obiskoval tako šolo.

Take protikmetne namene imajo demokrati. Da bi kmete slepili, so napravili za kandidate razne Vračiče, Smoņige, Finžgarje, Petovarje, Mravljake itd. Vsi ti stojijo pod komando advokata dr. Lipolda, advokata in lovca dr. Goriškega in še drugih mestnih demokratskih lovec.

Kmeti! Volilci varujte se demokratskega zla in spustite svoje volilne kroglice kar v prvo skrinjico, ki je naša. Povejte to tudi vsem znancem in prijateljem!

DEMOKRATSKI GOSPODI JE LJUBSA DIVJACINA NEGO KMETSKI TRPIN.

Slučajno sta mi okrog novega leta prišla v roke »Jutro« in »Tabor«. Ostrmel sem, ko sem v teh liberalnih listih čital poziv, da se v letih 1927 in 1928 ne bi smelo divjačine streljati. Svojim očem nisem mogel verjeti, kako morejo ti listi kaj takega zapisati in natiskati. Saj je vendar znano, da dela divjačina veliko škodo kmetiskim pridelkom.

»Jutro«, »Tabor« in »Domovina« so časniki, ki jih izdajajo in vsiljujejo liberalci ali demokrati. In ta stranka vsiljuje za volitve 23. januarja svoje kandidate, n. pr. za Maribor levi breg Vračiča in Smoņiga, za desni breg Finžgarja, za Ptuj in Ormož Petovarja in druge.

Kmetje! Ali morete glasovati za stranko, ki v svojih listih že sedaj piše, da se naj ščiti divjačina? Mislimo, da noben kmeti človek ni padel na glavo, da bi volil demokratsko stranko, ki v »Jutru« in »Taboru« piše, da se dve leti naj divjačine ne strelja!

Demokratski stranki so torej fazani, zajci in lisice ljubše nego kmet!

Mi pa pravimo: Proč z zajci, proč s fazani, proč s škodljivci — samostojnimi demokrati!

PETOVAR Z BAVBAVOM FRANCOSKEGA VINA — RAZKRINKAN!

Kandidat SDS za ptujski okraj si ni upal pred volilce kot kandidat SDS, pa se je skrtil za uradno kuverto okrajnega zastopa, s katero je povabil vinogradnike v Ormožu na protestno zborovanje zoper uvoz francoskega vina, ki bi grozil ubiti naše vinogradništvo. Ker je bilo vabilo uradno, se je splošno smatralo, da gre za kako stvarno zadevo. Vinogradniki so prišli, poslušali, a doznalo se je, da je bilo vse le maneuver g. Petovarja, ki se je na ta način hotel predstaviti vinogradnikom kot edini rešitelj, če ga seveda izvolijo.

Časa odtrgal od gozda: zato mu je Bartek Gronikovski prisegel maščevanje, pa ne kar tako. Ali bi ga obstrelil ali ustrelil? Kaj bi to izdalo? V prvem slučaju se pozdravi, v drugem pa izgine na mah, da bi sam ne vedel, kako.

Bartku ni bilo dosti tako maščevanje, kakršno je izvršil nad nekim liptovskim strelcem, ki mu je ukradel dva kozla, ko je bil utrujen zaspal poleg njih, ujetih v grozni nevihti in z neverjetnim naporom. Bartek ga je ugledal od daleč in si ga zapomnil . . . Tri dni se je vlačil po gorah, nič mu ni prišlo pod strel, dež in toča sta ga prala, po snegu se je udril na Cubrini, čudo, da ni zdrsnil v jezere, dokler mu nazadnje sam Bog ni poslal plena, a ta tako, da je z dvema streloma iz dvocevke ubil dva kozla. Komaj da se ga je še duša držala . . . Ta Liptak pa se je prikradel k njemu spečemu in mu ukradel plen. Še puško bi mu bil vzel, ko bi je ne bil Bartek še v spanju držal v roki. Ej! Ko ga je čez dva tedna Bartek ugledal na pobočju pod Ogrsko Tomanovo, — pritisnil je k licu in ustrelil. Naravnost v glavo je meril in tja je tudi zadel. Pa je napravil neumnost! Ne samo, da se liptovski strelci ni zgrozil in zapazil, da umira, ker za to še časa ni imel, ampak še vedel ni, kdo ga je ubil, ker Bartka ni videl. Ali je to maščevanje? To je nič!

Gozdarja Franceta Horvata in hajduka Bunkoša je obstrelil za smreko stoječ. Ubili jih ni hotel, ampak jih samo odvaditi, da bi ne zasledovala divjih lovec. Poslal jima je svinca pod nogo, pa sta ozdravela. Bunkoš je izstopil iz službe, pokesal se je. Horvat pa je bil potem še hujši. Prestrelil je tudi s kroglo ramo nekemu gozdarju iz Kokave, ki ga je prestrašil pri srnah. Ustrelil je nanj, hotel ga je — kar je res. Je res — zadel v tilnik, pa ni zadel. A kaj je bilo vse to? Z Dobrovolskim pa mora biti drugače! Treba si je kaj izmisliti kaj? — hej! In je čakal na priložnost, čakal je sedemnajst let.

Volilci SLS.!

V mariborski oblasti je naša skrinjica

1.

!! prva !!

Resnica o uvozu francoskega vina.

Naša država pripravlja trgovsko pogodbo s Francijo. Pogajanja glede uvoza vina so se vršila. Vendar pa so se ravno zaradi tega, ker je Francoska hotela tako uvozno carino, da bi lahko konkurirala domačemu vinu, vsa pogajanja razbila. Torej je vse, kar je nadalje o tem vedel poročati g. Petovar, samo izmišljeno in zdaj ne preti iz te strani prav nobena nevarnost. Mi o tej zadevi nismo pisali, ker nima pomena brez potrebe ljudi razburjati, ker se je itak že v naprej videlo, da naša država pogojev, ki jih je stavila Francoska, ne bo sprejela in jih tudi res ni sprejela. Ker je torej v tem oziru ostal položaj neizpremenjen, je postopanje g. Petovarja golo varanje naših vinogradnikov! Tako jih že zlepa ni kdo za nos potegnil, kakor ravno g. Petovar na tem sestanku in pozneje v listih »Jutru« in »Domovini«.

Petovar je vedel za ta resnični položaj.

G. Petovarju bi se njegovo postopanje še moglo upravičiti, če bi on res še le zdaj, ko že zdavnaj ni več teh pogajanj, zvedel za celo reč. Če bi on še le zdaj klical na proteste, bi že itak bilo prepozno. Pa g. Petovar je vedel natančno, kakšen je resnični položaj. Kmetijski družbi v Sloveniji je bilo o tem poslano poročilo. Petovar je bil navzoč in je tu slišal, da ni s te strani nikake nevarnosti. Torej je Petovar v Ormožu namenoma drugače govoril, kakor pa je resnica. Njemu je bilo za to, da nepoučenost vinogradnikov izrabi za svojo volilno agitacijo. Upal je, da mu bo to uspelo posebno še, če izrabi okrajni zastop, ki mu je šel v toliko na roke, da je za njegov volilni shod razpošiljal vabila in dal zboru svoje ime.

Obsodimo — varalice ljudstva!

Ničesar ni tako ostudnega kot takole varanje, kakor ga je započel g. Petovar. Za nos vodi ljudi že zdaj pred volitvami, koliko bolj bi jih, če bi bil izvoljen! Naš narod, naš kmet posebno v ptujskem in ljutomerskem okraju, pa je ponosen. Tudi to Petovarjevo varanje bo primerno povrnil. Za vedno naj ostane to brezvestno postopanje Petovarjevo žigosano, da je vedoma varal svoje rojake! Nič ni vedel povedati o tem, ko jih je vabil na svoj vinski sejem, ki je le njemu hasnil, nič ni vedel povedati g. velikemu županu, svojemu pristašu, kar naenkrat kot strela iz jasnega pride s tem bavbavom med naše vinogradnike, da jih vara in prevari za njihove kroglice dne 23. januarja. Možje volilci, varati se ne pustimo Obsodimo te varalice ljudstva, ki za vsake volitve izmišljujejo gorostasne laži, da z njimi begajo narod! Dan 23. januarja, dan volitev, na jbo sodni dan za te varalice slovenskega naroda!

Naključno je zapazil, da je Dobrovolski v gozdu pod Golico na ozki stezi nastavlil past za medveda in da vsak dan proti večeru hodi tja gledat, če se zverina ni ujela. Bartek se je na vse zgodaj tja prikradel, odstranil težko leseno klado od pasti in vlekel železo v goščo na drug kraj na stezi pod nizko pečino ter ga zakril tako, da ga ni bilo videti. Ako ne z desno, pa se je moral z levo ujeti Dobrovolski.

Vse si je lepo pripravil.

Legel je na pečini v borovničje in čakal. Ko je bil že čas, da bi Dobrovolski utegnil priti mimo, je Bartek goreče šepetal: »Sam Bog daj, da bi se ujell! Ej! Bog daj, da bi se ujell!«

Tako se je tudi zgodilo. Grozen, rezek krik je naznanjal Bartku, da se je izpolnilo, za kar je prosil Boga.

Tiho, kakor kuna, kadar se plazi k zajcu, se je prevalil na pečini in pogledal s skale. Strašno ječoč si je Dobrovolski sklonjen prizadeval, da bi v železje, ki se mu je bilo zapičilo v meča, vtaknil puškino cev, da bi ga razkročil.

»Hej! Si že tu!« je šepnil Bartek.

In z enim samim skokom, kakor ris na divjo kozo, je planil gozdarju na hrbet.

Predno se je gozdar mogel zavedeti, mu je iztrgal puško iz roke in nož iz nožnice ter oboje vrgel proč.

Potem je skočil nazaj, potegnil samokres izza pasa, ker je bil puško pustil na pečini, ter mu pomeril v prsi.

»Dobrovolski, zdaj si moj!« je rekel.

Dobrovolski je prebledel in ustnice so se mu pričele tresti. Bartek pa je rekel:

»Ko sem prisegel pri svojem patronu in pri sv. Magdalen, nisi hotel verjeti, nedolžnega — naj sem bil kriv,

Socijalni demokratije in ljubezen do naroda.

SOCIJALISTI ZMERJAJO NAŠ NAROD ZA — VOLILNO GOVEDO!

Ker so po nekaterih okrajih tudi socijalisti postavili svoje volilne skrinjice, je potrebno, da se javno naznani, da so socijalisti v svoji »Delavski politiki« za Božič nazmerjali volilce in so jim med drugimi tudi dali naslov — volilno govedo. Ker socijalisti pišejo le za svoje ljudi, opozarjamo vse tiste, ki so jim nameravali zaupati svoje kroglice, naj tega ne storijo, sicer bodo takoj postali volilno govedo. Kdor torej noče biti volilno govedo, naj ne voli socijalistov, pač pa naj bo mož, pošten Slovenec in naj voli stranko slovenskega naroda: Slovensko ljudsko stranko.

SOCIJALISTI HOČEJO ZIDATI PEČ ZA SEŽIGANJE MRLIČEV.

Mariborski socijalisti so za »rešitev« delavskega vprašanja našli najboljšo sredstvo, to je — sežiganje mrličev. Zato so ustanovili posebno društvo, ki je začelo zbirati denar delavcev v ta namen, da se taka peč v Mariboru pozida. Ker pa se bi dali sežigati le socijalisti in morda še kak liberalci, jim svetujemo, naj tega ne storijo! Dne 23. januarja jim bodo volilci itak pripravili veliko pogorevščino — po vsej deželi. Politične mrličje bo naš narod ta dan sam požgal, da bodo pogoreli.

Od 16. do 23. januarja bo povodenj laži.

Naši demokratije in kmetijci vedo itak, da je njihova usoda zapečaten in da Slovenija ne bo zaupala svojega gospodarstva ne demokratom in ne kmetijcem. Zato bodo pa posebno zadnji teden prišli z vsemi mogočimi in nemogočimi lažmi. Prava povodenj jih bo. Mi pa napravimo jez povodnji, ker sicer bi naredila večjo škodo slovenskemu narodu, kot pa jo je povodenj v preteklem poletju. Zato si zapomnimo sledeče:

1. Ne verujmo liberalnim listom, ne njihovim letakom, ne vabilom. Ne verujmo jim, če bi si izmislili še tak podpis, katere znajo ponarejati, pa če bi brali svoj lasten podpis.

2. Skrbimo, da tudi drugi ne bodo verovali vsem tem lažem, ki vam jih bodo natrosili naši nasprotniki po vsej Sloveniji. Naš narod naj ne nasede varalcem!

3. Najboljši jez pa bo, če poskrbijo vsi krajevni odbori za podrobno agitacijo, ki se naj vsepovsod vrši posebno zadnji teden!

4. V nedeljo, dne 23. t. m., pa bo spet povodenj, a povodenj, sestavljena iz kroglice, ki bodo združene kot v mogočno reko pritekli iz skrinjice Slovenske Ljudske Stranke in odplavile blato laži, prevare in slabih naklepov in del centralističnih strank na gnojišče proti Beogradu. V Slovenijo pa bo prišla lepša pomlad poštenega dela in reda!

Državna politika.

V NAŠI DRŽAVI.

Uzunovič krpa sedanjo vlado. Ker sta ministra Miletič in Simonovič odstopila, je bil Uzunovič zelo v zadregu. Če bi začel z novimi ljudmi mašiti te vrzeli v vladi, bi zopet nastal spor glede oseb in nevarnost bi bila, da cela vlada razpade. Kako se temu izogniti? Uzunovič je stori vse, kar je bilo mogoče, da je pregovoril Miletiča in Simonoviča, da sta še dalje ministra. Ta zakrpana vlada, ki kaže še v dveh ministrstvih praznino, bo preživela pravoslavne božične praznike in bo počakala volitve dne 23. januarja. Dva dni nato, dne 25. januarja, pa bo stopila pred narodno skupščino in takrat bo, kakor bo, najbrž bode sedanje vlade konec.

Neprestan prepir med radikali in radičevci. Zadnji dni, ki so že itak bili precej nevarni sedanji vladi od radikalne strani, prinašajo zdaj nevarnost tudi od druge zave-

ali ne, a zate nisem bil — si me gnal v Levoč, s kopitom si me bil, — ali vidiš zdaj? Kaj bo s teboj?«

Vse prošnje in obljube niso nič pomagale gozdarju. »Hej, zdaj me ne boš več zatotill!« je odgovoril Bartek in izpolnil grozni načrt, o katerem je premišljeval, ko je past sem vlekel. Preteč gozdarju s pištojo, mu je zvezal roke, morda z istim motvozom, s katerim ga je bil oni zvezal svoj čas, in ga zavlekel k visokemu mravljišču velikih črnih mravelj, ga privezal k drevesu ter mu usta zamazal z blatom in zavezal z robcem.

»No, zdaj pa le stoj tukaj do jutra, ko te tovariši pridejo iskat, gospod Dobrovolski iz Murovanske Lipnice. Mogoče da bo še kak volk pomagal mravljinca. Z Bogom! Vidiš, jaz te ne bom tolkel s kopitom, saj nisi živina, ampak človek.«

Snel je pred njim klobuk in odšel.

Ko se je ob zori priplazil na ta kraj, da bi Dobrovolskemu, če bi bil še živ, s sekuro razklal črepinjo, ga je našel ogolodanega do kosti, očitno ne samo od mravljincev, ampak tudi od volkov. Samo goli, krvavi kostnjak je visel na vrvecih v razkopanem mravljišču, z eno golenico v okrvavljenih železih obročih pasti, ki se mu je bila do kosti zajedla z zobmi. Bartek je odprl past, jo hitro potegnili na prejšnje mesto, privezal klado in napravil, kakor je bilo treba. Kostnjak Dobrovolskega pa je pustil na kraju, kjer je ležal, ničesar se ni dotaknil, niti pižtega denarja, ki ga je imel pri sebi, prav ničesar, samo nekaj ogrskega tobaka je presul v svoj mehur in za tri strele smodnika iz njegovega rogu v svojega. Potem je prekrizal kostnjak, pa hop! v gozd, kar mu je sapa dala. Bežal je, dokler se ni zvečer ustavil v skalah nad Oravici, spravil puško in šel nemudoma v vas, kakor bi šel gosi kupovat, kajti tam so jih redili mnogo in lepe. Rad bi bil kupil lepega gosjaka, pa je izbiral . . .